ΚΥΡΙΑΚΗ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

-Ἡ ἐνανθρώπηση
- Βίος Ἁγίου Διονυσίου Ὀλύμπου
- Ὁδοιπορικόν Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου
- Ἡ παιδεία κατά τόν Ἅγιο Κοσμᾶ καί τόν Ἅγιο Νικόδημο
- Ὁ πατέρας - Διήγημα
- Μιὰ σοφὴ παραδοσιακὴ συνταγή
- Διδαχές Ὁσίων -Παντοῦ μπορεῖ ν΄ ἁγιάσει κανείς

Φ 02
Χειμώνας
2014-15

Ἡ ἐνανθρώπιση

Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό "καινόν τῶν πάντων καινότατον". Εἶναι "τό μόνον καινόν ὑπό τόν ἥλιον" (Ἅγ. Ἰω. Δαμασκηνός).

Τό γεγονός αὐτό τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου οἱ πατέρες τό ἀνέλυσαν καί τό ἀνέπτυξαν, δίδοντας τό στῖγμα τῆς ἀληθινῆς καί ἐμπειρικῆς θεολογίας.

Μέ τό μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως, ὁ Θεός ἐφανέρωσε ταυτοχρόνως α) τήν ἀγάπη Του, β) τή δικαιοσύνη Του, γ) τή σοφία, καί δ) τή δύναμή Του.

Τόν Χριστό οἱ Ἑβραῖοι τόν περίμεναν ὡς σωτῆρα τοῦ ἔθνους τους καί ὄχι τοῦ κόσμου.

Ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου συνδέεται μέ τή δημιουργία, τήν πτώση καί τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

1) Μέ τή δημιουργία συνδέεται ἐπειδή ὁ Θεός ἔφτιαξε τόν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα Θεοῦ (Χριστοῦ). Τοῦ ἐδημιούργησε ἐξ ἀρχῆς δυνατότητες καί προϋποθέσεις νά ἑνωθῆ ὑποστατικά μέ τόν ἄκτιστο Θεό. Ἡ σάρκωση θά γινόταν κι ἄν ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος δέν ἔπεφτε. Εἶναι τό "ἀπροϋπόθετον τῆς σαρκώσεως". Διά τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ θά ὑπερέβαινε τήν κτιστή φυσική ἰδιότητα καί θά γινόταν θεός κατά χάριν.

Τό καθ' ὁμοίωσιν δέν θά γινόταν μέ μιά ἁπλή μίμηση τοῦ ἐναρέτου Θεοῦ, ἀλλά μέ μιά βαθύτερη ἕνωση Θεοῦ καί ἀνθρώπου, πού οἱ θεολόγοι τήν ὀνομάζουν ὑποστατική.

2) Μέ τήν πτώση συνδέεται γιατί ὁ σαρκωθείς Θεός Λόγος ἐθεράπευε τό μέγα τραῦμα τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ, πού ἐκληρονόμησε ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος, μέ τραγική κατάληξη τόν θάνατο, πού "ὥσπερ τι θηρίον ἀνήμερον καί ἄγριον λυμαίνεται τό ἀνθρώπινον γένος" (Ἰω. Δαμασκηνός).

Θεανθρώπινη ὑπόσταση λέμε τήν ἕνωση τῶν δύο φύσεων, θεϊκῆς καί ἀνθρώπινης, στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου. "Ἡ γάρ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου, διά τοῦτο γέγονεν, ἵνα ἡ ἁμαρτήσασα καί πεσοῦσα καί φθαρεῖσα φύσις, νικήση τόν ἀπατήσαντα τύραννον καί οὕτω τῆς φθορᾶς ἐλευθερωθῆ" (Ἰω. Δαμασκηνός).

3) Ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ φαίνεται στό ὅτι ἐνδιαφέρθηκε γιά τόν ἄνθρωπο μέ εὐσπλαγχνικό τρόπο. Θέλησε ἀπό ἀγάπη νά δώση τή σωτηρία. Μέ μιά ἀγάπη μοναδική, ὁ Θεός ξεπέρασε κάθε δική μας δυσκολία πού κληροδότησε ἡ πτώση τοῦ Ἀδάμ, κάνοντας τόν ἄνθρωπο πάλι δικό του.

4) Ἡ δικαιοσύνη του φαίνεται μέ τό ὅτι ἐπέλεξε τήν ἐνανθρώπηση, ὥστε νά ἐξαπατήση τόν Διάβολο. Ἀποσπᾶ τόν ἄνθρωπο ὄχι μέ βία, αὐτό δέν εἶναι δίκαιο, ἀλλά ἑνώθηκε μέ τή φύση του, γενόμενος ἄνθρωπος, καί νίκησε τόν ἄδικο τύραννο τοῦ ἀνθρώπου, μέ τό νά μεί-

νη σταθερός στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἀπαλλάχθηκε ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ πονηροῦ.

5) Ἡ σοφία Του φαίνεται παρουσιάζοντας τόν τρόπο τῆς σαρκώσεως. Ὁ Θεός Λόγος ταπεινώνεται ἀταπεινώτως, ὑπερβαίνοντας τήν ἄκτιστη φύση Του καί ἑνώνεται μέ τό δημιούργημά του, καί πληρώνει τά λύτρα τῆς ἐξαγορᾶς.

6) Ἡ δύναμή Του φαίνεται ἀπό τό ὅτι αὐτό πού συνέλαβε τό πραγματοποίησε ὡς παντοδύναμος Θεός.

Ἡ συνισταμένη ὅλων αὐτῶν ἀποτελεῖ τό κίνητρο τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως.

Τρόπος τῆς ἐνανθρωπήσεως

Ἡ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι "ἄφραστος καί ἀκατάληπτος".

Γιά νά γίνη ἡ ἐνανθρώπηση χρειαζόταν τό ἀνθρώπινο "πρόσλημμα". Αὐτό μετά ἀπό αἰῶνες τό βρῆκε στήν σταθερή θέληση καί καθαρότητα τῆς Παναγίας. Εἶναι ἡ προσφορά τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ Παναγία ἀξιώνεται, ἐκτός ἀπό δεκτική τοῦ Λόγου, νά γίνη καί γεννητική, δηλαδή νά δυνηθῆ νά συλλάβη καί νά γεννήση τόν Θεό Λόγο. Γίνεται καί Θεοδόχος καί Θεοτόκος. Διά Πνεύματος Ἁγίου καί τῆς καθαρῆς φύσεώς της, ταπεινά δέχθηκε τό "ρῆμα τοῦ Θεοῦ" καί ἔγινε τό μέγα θαῦμα.

Ἡ ἐνυπόστατη σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ Λόγος, χωρίς νά ἀπομακρυνθῆ ἀπό τούς πατρικούς κόλπους, "τό ἀταπείνωτον αὐτοῦ ὕψος ἀταπεινώτως ταπεινώσας, συνέστειλε ἑαυτόν καί συγκατέβη καί ἐνοίκησε ὡς θεῖος σπόρος μέσα στή γαστέρα τῆς Θεοτόκου, ἀπεριγράπτως, ἀπεριλήπτως καί ἀκατανοήτως". Δημιουργεῖ γιά τόν ἑαυτό Του σάρκα ἐμψυχωμένη μέ ψυχή λογική καί νοερή. Συλλαμβάνεται ἀμέσως "ἐξ ἄκρας συλλήψεως", ὅπως ὁ πρῶτος Ἀδάμ, ὡς τέλειος ἄνθρωπος.

Ἡ σάρκα τοῦ Θεανθρώπου δέν εἶχε πρίν τήν σάρκωση δική της ὑπόσταση. Πῆρε τά ἐνυπόστατα στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως χωρίς νά πάρη ἕνα συγκεκριμένο πρόσωπο. Ἤθελε νά παρουσιάση τόν ἑαυτό Του ὡς σεσαρκωμένο Θεό.

Ὁ Λόγος πού ἦταν πρῶτα Θεός, ἐσχάτως γίνεται καί ἄνθρωπος, ἔχοντας τά στοιχεῖα τῆς φυσικῆς Θεότητος καί τά στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί φτιάχνει στό πρόσωπό Του τή νέα ὑπόσταση τοῦ Θεανθρώπου.

Ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅμοια μέ τή δική μας χωρίς τήν ἁμαρτία.

Δέν πῆρε τή φύση τοῦ προπτωτικοῦ Ἀδάμ ἀλλά τοῦ πεπτωκότος, μέ τά ἀδιάβλητα λεγόμενα πάθη (κόπος, πόνος, ὕπνος, φθορά, θάνατος) ὡς τό ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας. Τά πῆρε γιά νά τά θεραπεύση καί νά τά βγάλη στή θεία σφαῖρα. Ἐκεῖ πού τά προώρισε ἐξ ἀρχῆς.

Ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι διανοητική, οὔτε φαινομενική, οὔτε ἀνυπόστατη (φανταστική), ἐνυπάρχει καί ὑφίσταται στήν

ὑπόσταση τοῦ Λόγου. Εἶναι δέ μοναδική, οὔτε ἔγινε ποτέ στό παρελθόν, οὔτε θά γίνη στό μέλλον. Κατά τήν ἔκφραση τῆς ὀρθ. θεολογίας ὁ Λόγος ὡς πρόσωπο βρίσκεται "σέ δύο φύσεις", ἀποτελεῖται "ἀπό δύο φύσεις" καί συνίσταται "ἐκ δύο φύσεων". "Αὐτός γάρ ἐστί ταῦτα κακεῖνο", τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος.

Εἶναι ὁ ἱστορικός Χριστός πού διατηρεῖ στήν ἱστορία καί μένει τό κτιστό κτιστό καί τό ἄκτιστο ἄκτιστο. Τό θνητό θνητό καί τό ἀθάνατο ἀθάνατο, τό περιγραπτό περιγραπτό καί τό ἀπερίγραπτο ἀπερίγραπτο, τό ὁρατό ὁρατό καί τό ἀόρατο ἀόρατο. "Τό μέν διαλάμπει τοῖς θαύμασι τό δέ ὑποπέπτωκεν ταῖς ὕβρεσιν". Ἔχουμε τήν ἀλληλοπεριχώρηση τῶν δύο στοιχείων καί τήν ἀντίδοση τῶν φυσικῶν ἰδιωμάτων.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς Θεανθρωπίας, μέσα στά πλαίσια τῆς ἐλεύθερης μετοχῆς τοῦ καθενός, ἀπολαμβάνουμε τή θεραπεία μας, τήν ἀπελευθέρωση ἀπό τήν τυραννία τοῦ ἐχθροῦ, τήν πορεία μας πρός τή θέωση καί τόν ἔνδοξο δοξασμό στή μέλλουσα ζωή.

Τό ἔργο αὐτό τοῦ Θεοῦ "τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καί ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον" συνετέλεσε ὥστε νά γεφυρωθεῖ τό χάσμα πού ὑπάρχει μεταξύ κτιστῆς καί ἀκτίστου φύσεως καί ὁ Δημιουργός νά γίνη ἕνα μέ τά δημιουργήματά Του καί ταυτοχρόνως νά θωρακισθῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν μόνιμη ἀπειλή τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, νά ἐκθρονισθῆ τό κακό ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί νά βασιλεύση ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ αἰωνίως.

Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Κυρίτσης,
Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ἁγίου Διονυσίου Ὀλύμπου.

Κυριακή 4

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ, ὁ ἀκοίμητος προστάτης τῆς Πιερίας

Στίς 23 Ἰανουαρίου τό Λιτόχωρο καί ἡ Πιερία ὁλόκληρη, τιμᾶ τή μνήμη τοῦ προστάτη της, Ὁσίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ. Μέ τήν εὐκαιρία τῆς μνήμης τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρός, πού ἄφησε ἀνεξίτηλη τή σφραγίδα τῆς παρουσίας του στόν τόπο μας, ἄς προσπαθήσουμε νά προσεγγίσουμε τό βίο του γιά νά τόν γνωρίσουμε καλύτερα, νά ἐμπνευστοῦμε ἀπό τόν πλοῦτο τῆς ἁγιοπνευματικῆς του πορείας καί νά καθοδηγηθοῦμε ἀπό τό παράδειγμά του, ἀφοῦ ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων, κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο, μᾶς παραπέμπει, πέρα ἀπό τίς λατρευτικές ἐκδηλώσεις, κυρίως στή μίμηση τῆς ζωῆς τους.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος, κατά κόσμο Δημήτριος, γεννήθηκε στό χωριό Σκλάταινα τῆς Καρδίτσας, περίπου στά τέλη τοῦ 15ου αἰώνα. Πολύ μικρός ἔδειξε ἰδιαίτερο ζῆλο στά γράμματα καί βαθειά ἐπιθυμία γιά τό μοναχισμό. Πρῶτος του σταθμός στήν ἐκπλήρωση τῆς ἐπιθυμίας του, ὑπῆρξαν τά Μετέωρα, ὅπου ἔγινε ρασοφόρος καί μετονομάστηκε Δανιήλ, ἐνῶ οἱ σπάνιες ἀρετές του κίνησαν τό θαυμασμό τῶν ἄλλων μοναχῶν.

Ὁ πόθος στή συνέχεια γιά περισσότερη ἡσυχία, ὁδήγησε τά βήματά του στό Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἀναζήτησε διψασμένος τή μυστική ζωή τοῦ Πνεύματος. Ἐκεῖ, ἔγινε μοναχός στή σκήτη τοῦ Πρωτάτου καί πῆρε τό ὄνομα Διονύσιος. Στή συνέχεια χειροτονήθηκε διάκονος ἀπό τόν ἐπίσκοπο Ἱερισσοῦ καί λίγο ἀργότερα, ἱερέας.

Κατόπιν ἐγκαταστάθηκε στήν σκήτη τῆς Καρακάλου ὅπου ἔζησε ἐρημικά γιά δέκα ἔτη μέ αὐστηρή ἄσκηση, προσευχή καί νηστεία, βιώνοντας πολλές θαυματουργικές ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ἔκτισε κελλί καί μικρό ναό ἀφιερωμένο στήν Ἁγία Τριάδα. Στή συνέχεια ἐπισκέφτηκε τούς Ἁγίους τόπους, γιά νά προσκυνήσει τά χώματα ὅπου περπάτησε ὁ Χριστός καί ὅταν ἐπέστρεψε στό Ἅγιον Ὄρος, ὕστερα ἀπό ἐπίμονες παρακλήσεις τῶν μοναχῶν ἔγινε ἡγούμενος τῆς μονῆς Φιλοθέου, τήν ὁποία ἐξυπηρετοῦσε μέχρι τότε ὡς ἱερέας. Συνάντησε ὅμως ἀντιδράσεις ἀπό τούς Βούλγαρους μοναχούς ἐπειδή ἔκανε μεταρρυθμίσεις στό τυπικό τῆς Μονῆς καί ἡ ζωή του κινδύνευσε. Ἔτσι ἐγκατέλειψε τή Μονή Φι-

λοθέου καί μετέβη στή Μονή Τιμίου Προδρόμου στή Βέροια, τήν ὁποία ἀνακαίνισε.

Ὕστερα ἀπό παρέλευση δεκαετοῦς γόνιμης παρουσίας στή Βέροια, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἐπεδίωξαν νά τόν κρατήσουν κοντά τους γιά νά γίνει Ἐπίσκοπός τους. Ἐκεῖνος περιφρόνησε καί πάλι τίς τιμές, καί κατέφυγε, πρίν τό 1535, στόν Ὄλυμπο. Ἐκεῖ σέ θαυμάσια τοποθεσία ἄρχισε νά κτίζει μοναστήρι καί μικρή ἐκκλησία· συκοφαντούμενος ὅμως ἀπό τούς κατοίκους τῆς περιοχῆς ἐκδιώχθηκε ἀπό τόν Ὄλυμπο καί ἀνεχώρησε γιά τό Πήλιο, ὅπου ἵδρυσε τήν Μονή τῆς Ἁγίας Τριάδος Σουρβιᾶς. Μετά ἀπό τρία ἔτη, καί λόγω τῆς παντελοῦς ἀνυδρίας πού ἔπληξε τόν τόπο τῶν διωκτῶν του, ἐπέστρεψε ἐπισήμως μέ πρόσκληση τοῦ διώκτη του, ἀγά Σάκκου, καί ἵδρυσε τήν Μονή τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔπειτα ἀπό θαυματουργική ὑπόδειξη τοῦ Θεοῦ.

Ἐκτός ἀπό τό καθολικό ὁ Ἅγιος ἀξιοποίησε ὅλη τή γύρω περιοχή καί τά σπήλαια ὅπου ἔκτισε μικρούς ναούς. Ἀκόμη καί στήν κορυφή τοῦ Ὀλύμπου, ὅπου ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων ἔστησε τό θρόνο τῶν δώδεκα θεῶν, ὁ Ἅγιος φύτεψε τό δέντρο τῆς ἀληθινῆς πίστεως, κτίζοντας τά παρεκκλήσια τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ καί τῆς Μεταμορφώσεως, γιά νά μεταμορφώσει τό μυθικό βουνό σέ ὄρος ὑψηλόν τοῦ Πνεύματος, κατοικητήριον τῆς Τρισηλίου Θεότητος, καί νά ἐξαγιάσει μέ τήν θεία του ζωή τό φυσικό περιβάλλον, σύμφωνα μέ τό πατερικόν «... Προσκυνῶ τόν τῆς ὕλης Δημιουργόν... καί δι' ὕλης τήν σωτηρίαν μου ἐργασάμενον».

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὑπῆρξε συγγραφέας μέ πλούσιο ἁγιολογικό καί πνευματικό ἔργο, συντάκτης μοναστικῶν κανόνων, ἁγιογράφος καί ἀντιγραφέας χειρογράφων καί παράλληλα ὑπόδειγμα πνευματικῆς τελειότητος καί πνευματικός ὁδηγός πλήθους ψυχῶν στά ζοφερά χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιᾶς.

Κοιμήθηκε ἐν εἰρήνῃ στίς 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1542 στό σπήλαιο τοῦ Ἁγ. Λαζάρου καί «ἐντίμως καί ὁσιακῶς» ἐνταφιάστηκε στό νάρθηκα τοῦ Καθολικοῦ πού ἔχτισε μέ τά ἴδια του τά χέρια. Ὅταν μετά ἀπό χρόνια ἀνοίχτηκε ὁ τάφος, βρέθηκαν τά ἅγια λείψανά του νά εὐωδιάζουν μέ ἄρρητη εὐωδία.

Ὁ ἐνάρετος βίος τοῦ Ἁγίου, ἡ καρτερία στούς διωγμούς καί στίς συκοφαντίες, τό πολυποίκιλο ἔργο του, τά πάμπολλα θαύματά του, τά εὐωδιαστά λείψανά του, τόν καθιέρωσαν πολύ νωρίς στή συνείδηση τῶν πιστῶν ὡς ἕνα γνήσιο φίλο τοῦ Χριστοῦ, Ἅγιο μεταξύ τῶν μεγάλων Ὁσίων θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ μνήμη του τιμᾶται μέ ξεχωριστή εὐλάβεια ἀπό ὅλους τούς Πιερεῖς ἀλλά καί ἀπό τούς κατοίκους τῆς ἰδιαίτερης πατρίδος του,

τῆς σημερινῆς Δρακότρυπας τοῦ Νομοῦ Καρδίτσης. Τιμᾶται ἐπίσης καί στή Σκιάθο, γιορτή πού καθιέρωσε ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ὁ ὁποῖος συνέταξε καί ἀσματική ἀκολουθία πρός τιμήν τοῦ Ἁγίου. Ἀκόμη καί ὁ ποιητής Γιάννης Ρίτσος, τό 1948, κάνει ἀναφορά στά ἡμερολόγιά του γιά τόν Ἅγιο: «Τό μεσημέρι μέ φωνάξανε πέντε γερόντοι... Εἴπανε γιά τόν Ἅη Διονύση πάνου στό Λιτοχώρι, γιά τό νερένιο χέρι τοῦ Ἁγίου πούδιωξε τούς κακούς τσομπάνους».

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ πού σφράγισε τή ζωή τοῦ μεγάλου μας Ἁγίου, συνεχίζει μέχρι σήμερα νά πιστοποιεῖ πώς ἡ παρουσία Του παραμένει ὁλοζώντανη στή ζωή τῶν Πιεριέων, ἀλλά καί τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων πού τιμοῦν καί γεραίρουν τήν μνήμη του.

Τό θαυμαστό παράδειγμά Του καί ἡ ἁγία ζωή του ἄς καθοδηγοῦν καί τήν δική μας πορεία.

Κατερίνα Νίκα - Μάνου.

Τά Μοναστήρια μας

Ὁδοιπορικὸν Ἱερᾶς γυναικείας κοινοβιακῆς Μονῆς Ὁσίου Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου

Στούς πρόποδες τοῦ Ὀλύμπου, στήν θέση «Παναγία», στόν ὑψηλότερο γήλοφο, στή ράχη τοῦ Ἀδριανοῦ τῆς Ἀρχαίας Πιερίας, στήν κορυφή τοῦ τριγώνου Δίον - Κατερίνη – Μοναστῆρι, στά σύνορα τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Ὀλύμπου καί τῶν Πιερίων, κοντά στό χωριό Κονταριώτισσα Κατερίνης, βρίσκεται κτισμένο τό Μοναστῆρι τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν καί Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου ἱδρύθηκε τό ἔτος 1983, ὡς Ἰδιωτικό Ἡσυχαστήριο μέ τήν εὐλογία τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου κυροῦ Βαρνάβα καί ἀργότερα τό ἔτος 1985, ὑπήχθηκε ἐπίσημα, στήν Ἱερά Μητρόπολη Κίτρους καί Κατερίνης.

Συμπληρώθηκαν περίπου τρεῖς δεκαετίες, ἀπό τό τολμηρό ἐκεῖνο ξεκίνημα καί τήν ἀρχή τοῦ ἔργου ἀπό τό μηδέν. Ἀπό τοῦ ἔτους 1983 ἡ Γερόντισσα Αἰκατερῖνα κατόπιν ὑπακοῆς ἀναλαμβάνει σύν Θεῷ, διά προσωπικῆς ἐργασίας, αὐτεπιστασίας καί ἐκπονήσεως τῶν ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων, θυσίαις πολλαῖς καί πειρασμοῖς πολλοῖς τήν ἀνέγερσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, σέ τόπο ἄγονο, ἄνυδρο καί σχεδόν ἀπαράκλητο.

Ὁ Θεός, ὅμως, εἶχε προετοιμά-

σει τόν τόπον αὐτόν «Ἅγιον κατοικητήριον Αὐτοῦ», κατά θείαν ἀποκάλυψιν.

«Ὡς πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη», μεγαλόπρεπα στέκει μέ τήν ἁγιορείτικη ἀρχιτεκτονική του καί τήν παλιά παραδοσιακή ὄψη του, τό Μοναστῆρι τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου.

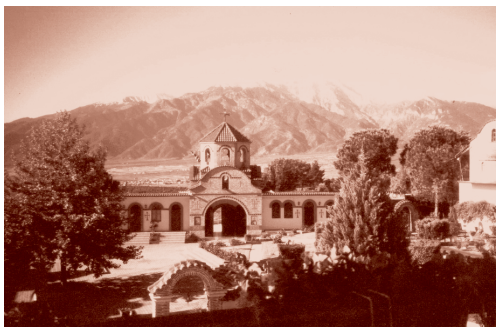

Ἡ Ἱερά Μονή κτιριακά δέν ἔχει ὁλοκληρώσει τό σχέδιό της, εἶναι ὅμως σύν Θεῷ, πάρα πολλά, ἀξιόλογα καί θαυμαστά ὅσα ἔγιναν σέ αὐτά τά ὀλίγα χρόνια, μέ πίστη, μέ ὑπομονή, μέ ἀδιάλειπτο προσευχή, μέ ὑπεράνθρωπες καί αἱματηρές θυσίες τῆς Ἀδελφότητος.

Πάντα «κατά τάξιν καί εὐσχημόνως» καλοβαλμένα, σύμφωνα μέ τήν βυζαντινή τέχνη καί Μοναχική Παράδοση, διδάσκουν μέ τόν τρόπο τους. Διαμορφωμένα ἔτσι, ἀφήνουν ἄβατους τούς χώρους, ὅπου κινοῦνται οἱ ἀδελφές γιά τήν περιφρούρηση τῆς ἡσυχίας καί τήν ἀντίσταση στήν ἐκκοσμίκευση ἀπό τίς συνήθειες καί τούς νέους τρόπους ζωῆς καί ἐκφράσεως.

Στό κέντρο τῆς Ἀνατολικῆς αὐλῆς τοῦ Μοναστηριοῦ, εἶναι θεμελιωμένο, τό μεγαλύτερο θαῦμα τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ σέ τούτη τή Μονή. «Τό Καθολικό της», (Κεντρικός Ναός), Ἁγιορείτικου τύπου. Ὁ Ἱερός αὐτός Ναός, ἡ καρδιά τῆς Μονῆς, ἐξεκίνησε δι' εὐχῶν, προσευχῶν καί εὐλογιῶν τοῦ Ὁσίου Γέροντος Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, ἁγίου τῶν ἡμερῶν μας (27-11-2013), Πνευματικοῦ Πατρός καί Εὐεργέτου τῆς Γεροντίσσης Αἰκατερίνης καί ὁποῖος ἐξ ἀρχῆς, θεία νεύσει, ὀνοματοδότησε αὐτόν τόν Ναόν πρός τιμήν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, Ζωοδόχου Πηγῆς, διά νά θυμίζει στίς μοναχές, τήν Πρώτη Γερόντισσα καί Ἔφορο τοῦ Μοναχικοῦ Βίου, τήν Παναγία μας, ἀλλά καί σέ ὅλους τούς φιλόθεους προσκυνητές, τά ζωοπάροχα νάματα πού χαρίζει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, διά τῆς Θεοτόκου, στόν κόσμο.

Καί ἐπισφράγισε τήν στοργική Μητρική παρουσία της στό Μοναστῆρι Της, διά πολλῶν ἐπεμβάσεων θαυματουργικῶν καί δι' εὐχῶν καί πάλιν τοῦ Ὁσίου Γέροντος Πορφυρίου, ὡς Ζωοδόχος Πηγή, στίς - 8 Σεπτεμβρίου 1987 -, στήν ἑορτή τῶν Γενεθλίων Της, ἀνέβλυσε θαυματουργικά ἁγίασμα, πλησίον τοῦ Ναοῦ Της, εἰς ἴασιν ψυχῶν καί σωμάτων.

Ἐφέστιος εἰκόνα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ἡ θαυματουργός εἰκόνα τῆς «Παναγίας τῆς Δακρυρροούσης», ἡ ὁποία τιμᾶται μεγαλοπρεπῶς διά Ἱερᾶς Ἀγρυπνίας στίς - 17 Φεβρουαρίου - .

Τό Καθολικόν ὁλοκληρώθηκε κτισματικά, μέ θαυματουργικό τρό-

πο καί ίστορεῖται ἀκόμη. Συμπληρώνεται ὑπό δύο κατανυκτικῶν Παρεκκλησίων εἰς τιμήν τῆς Μεγαλομάρτυρος καί Νύμφης τοῦ Χριστοῦ Αἰκατερίνης τῆς Πανσόφου καί τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου τοῦ καί Εὐεργέτου, εὐγνωμοσύνης πολλῆς ἕνεκεν.

Ἐκτός τῶν Παρεκκλησίων τοῦ Καθολικοῦ, ἡ Ἱερά Μονή, ἐπίσης, διά τάς πολλάς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Εὐεργεσίας, τιμᾶ Αὐτήν καί εἰς τό Γενέθλιόν της - 8 Σεπτεμβρίου - διά Ἱερᾶς Ἀγρυπνίας εἰς τό ὁμώνυμον Παρεκκλήσιόν Της. Ὁμοίως καί τήν Λαμπροτρίτην τιμᾶ τήν «Παναγίαν Πορταΐτισσαν», εἰς τό Παρεκκλήσιον τό ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τήν "Πόρταν", τήν Εἴσοδον τοῦ Μοναστηρίου, κατόπιν θαυμαστῆς ἐμφανίσεώς της νά κρατεῖ τήν Πύλην τῆς Μονῆς.

Ἡ Ἱερά Μονή "περιφρουρεῖται" καί ὑπό Ἁγίων, τιμωμένων εἰς ὁμώνυμα Παρεκκλήσια πανηγυρίζοντα ἀντιστοίχως.

– Τοῦ Τιμίου Προδρόμου – 29 Αὐγούστου – .
– Τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων – 9 Νοεμβρίου – (Κοιμητηριακός Ναός).
– Τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων – 29 - 30 Ἰουνίου –.
– Τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου καί τῶν συνωνύμων Ἁγίων.
– Τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου – 28 Ἰουλίου –.
– Τοῦ Ὁσίου Σισώη – 6 Ἰουλίου – .
– Τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καί τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος – 26 καί 27 Ἰουλίου –.
– Τῶν Νεοφανῶν Ἁγ. Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης – Τρίτη τοῦ Πάσχα –.
– Τοῦ Ὁσίου Δαβίδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ – 1 Νοεμβρίου –.
– Τοῦ Ὁσίου Σεραφείμ τοῦ Σάρωφ καί Ἁγίου Λουκᾶ Συμφερουπόλεως τοῦ Ἰατροῦ.
– Κάθισμα εἰς τιμήν τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ – 20 Ἰουλίου –, καί λοιπά.

Ἐπίσης, ὁ Γολγοθάς (ἐντός τοῦ αὐλείου χώρου) ὅπου τελεῖται ἡ Ἔξοδος τοῦ Ἐσταυρωμένου, κατά τήν Μεγάλη Πέμπτη τό βράδυ, ὡς καί ἡ Ἀποκαθήλωση κατά τήν Μεγάλη Παρασκευή περί τίς μεσημβρινές ὥρες – 2 μ.μ. - 4 μ.μ . - καθώς καί ὁ Πανάγιος Τάφος, πού συμπληρώνουν τά Ἱ. Προσκυνήματα τῆς Μονῆς.

Κάθε Σάββατο τελεῖται Θεία Λειτουργία ὑπέρ τῶν ψυχῶν τῶν Κεκοιμημένων καθώς καί κάθε Κυριακή. Συχνά τελοῦνται Ἱερές Ἀγρυπνίες καί Θεῖες Λειτουργίες στίς Θεομητορικές καί Δεσποτικές ἑορτές καί ἑορτές τῶν Ἁγίων.

Ψάλλει δέ, ὁ χορός τῶν Μοναζουσῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἡ νεοσύστατος σχεδόν Ἱερά Μονή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, ἔγινε σύντομα ταμεῖον παρακαταθήκης Ἁγίων Λειψάνων, τά ὁποῖα φυλάσσονται εὐλαβῶς ἐντός τῆς Ἱ. Μονῆς καί ἐκχέουν ἀφθόνως τήν χάρη τους εἰς ὅσους μετά πίστεως καί εὐλαβείας τά προσκυνοῦν καί ζητοῦν τήν εὐλογία καί θαυματουργική ἐπέμβαση τῶν ἁγίων.

Ἰδιαίτερη ὅμως εὐλογία καί προστασία διά τήν Ἱερά Μονή καί δι' ὅσους ἀνηφορίζουν σ' αὐτήν καί ἀναζητοῦν ψυχική γαλήνη καί πνευματική ἐνίσχυση, παρηγοριά, ἴαση καί ἁγιασμό, ἀποτελοῦν καί τά Ἅγια Λείψανα τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου πανηγυρίζει μεγαλοπρεπῶς τόν Προστάτη της Ὅσιο στίς 28 Ἰανουαρίου.

Στό Μοναστῆρι τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου κοινοβιάζει πολυμελής Ἀδελφότητα ταπεινῶν ψυχῶν – μοναζουσῶν - ὑπό τήν πνευματική, μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, καθοδήγηση τῆς Ὁσιολογιωτάτης Μοναχῆς Αἰκατερίνης, Πρώτης Καθηγουμένης καί Κτίτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὅπου ἐξαγοραζόμενες τόν καιρό τοῦ παρόντος αἰῶνος -τοῦ ἀπατεῶνος-, ἀγωνίζονται νά ζοῦν τήν κοινωνία τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, μοιραζόμενες τίς χαρές καί τίς δοκιμασίες μέ ἐπίγνωση καί ἔχοντας τίς καρδιές τους προσηλωμένες στόν κοινό τους στόχο, χωρίς νά ἀπομακρύνονται ἀπό τήν ἀγάπη πρός τόν πλησίον. Ἀγωνίζονται νύχτα – μέρα νά μελετοῦν τήν ἁγία ζωή καί τή θεόπνευστη διδασκαλία τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ καί μέ τό παράδειγμά τους νά διοχετεύουν ἀθόρυβα καί κατανοητά τήν ἀξία τῆς μαρτυρίας τοῦ κηρύγματός του στόν σύγχρονο κόσμο. Διότι ὁ βίος καί ἡ Διδασκαλία τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ ἀφυπνίζουν καί διεγείρουν τήν ἀνθρώπινη συνείδηση πού δέν ἔχασε τελεσίδικα τήν ἱκανότητα τῆς αὐτοκριτικῆς καί τήν αἴσθηση τῆς εὐθύνης γιά τήν καταξίωση τῆς ὑπάρξεως «ὑπό τό πρίσμα τῆς αἰωνιότητος»!

Ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ (306 - 373 μ.Χ.) ἀποτελεῖ, ἰδιαίτερα διά τόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας, ἰσχυρή πρόκληση ἀφυπνίσεως ἀπό τό λήθαργο τῆς παραλυτικῆς του ἐγωλατρείας! Ὅπως διαβάζουμε στίς διδαχές Του, ἔχει μιά καταπληκτική σύγχρονη ἐπικαιρότητα. Εἶναι ὁ χαρακτηριστικότερος προφήτης τῆς ἐποχῆς μας, καθώς αὐτή ἀποδεικνύεται σαφέστατα ἐσχατολική καί παρουσιάζει ἔκδηλα τά σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου…

Ἐνώπιον τῆς προσδοκίας τῆς ἔνδοξης ἐπιφάνειας τῆς ἡμέρας τοῦ Χριστοῦ, κηρύττει τήν μετάνοια καί σαλπίζει τήν προετοιμασία γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Κυρίου… Φωνάζοντας σέ ὅλους τό «Μετανοεῖτε!».

Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ὁ Ἅγιος τῶν Δακρύων»
τῆς Καθηγουμένης + Αἰκατερίνης Μοναχῆς

ΙΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ
ΟΣΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΚΟΝΤΑΡΙΩΤΙΣΣΑ Τ.Κ. 60100 ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΗΛ.: 23510 51591 & FAX: 23510 51592
E-mail: info@imociosefraimsyr.gr
www.imociosefraimsyr.gr

Ἡ Παιδεία κατά τόν Ἅγιο Κοσμᾶ καί τόν Ἅγιο Νικόδημο

Ἅγιος Κοσμᾶς

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἐγκατέλειψε τό Ὄρος καί βγῆκε νά κηρύξει στούς ὑπόδουλους Ἕλληνες τότε πού οἱ Τοῦρκοι τούς ἐξανάγκαζαν ἀκόμη καί ὁμαδικά νά ἐξισλαμισθοῦν, οἱ μισσιονάριοι ὀργίαζαν καί οἱ Ἑβραῖοι βυσσοδομοῦσαν. Πρωταρχικό μέλημά του ὑπῆρξε ἡ παιδεία τοῦ Γένους. «Ἀνοίξατε σχολεῖα», δίδασκε. «Νά σπουδάζετε καί σεῖς, ἀδελφοί μου, νά μανθάνετε γράμματα ὅσον μπορεῖτε... Καλύτερον, ἀδελφέ μου, νά ἔχῃς ἑλληνικόν σχολεῖον εἰς τήν χώραν σου, παρά νά ἔχῃς βρύσες καί ποτάμια». Γιά τό λόγο αὐτό ρωτοῦσε τούς μεγάλους κάθε χωριοῦ· «Ἔχετε σχολεῖον ἐδῶ εἰς τήν χώραν σας νά διαβάζουν τά παιδιά; - Δέν ἔχομεν, ἄγιε τοῦ Θεοῦ. - Νά μαζευθῆτε ὅλοι νά κάμετε ἕνα σχολεῖον καλόν, νά βάλετε καί ἐπιτρόπους νά τό κυβερνοῦν, νά βάνουν διδάσκαλον νά μανθάνουν ὅλα τά παιδιά γράμματα, πλούσια καί πτωχά». Τό ἐρώτημα ἀμείλικτο συντάραζε τίς συνειδήσεις. «Διατί, ἅγιοι ἱερεῖς καί τίμιοι προεστῶτες, δέν ἑρμηνεύετε τά εὐλογημένα μας ἀδέλφια νά στερεώνωσι καί νά βάνωσιν εἰς κάθε χωρίον σχολεῖον, νά μανθάνουν τά παιδιά γράμματα, νά γνωρίζουν τό καλόν καί τό κακόν;». Πρῶτος ἀπό ὅλους -πρίν ἀπό τή Γαλλική Ἐπανάσταση- ἐμπνεύσθηκε καί ἐπέβαλε τή γενική καί τή δωρεάν παιδεία ἐπιστρατεύοντας ὡς δασκάλους τούς ἱερεῖς καί ὕστερα ὅσους γνώριζαν γράμματα· δέν ἔπρεπε νά τά κρατήσουν μόνον γιά τόν ἑαυτό τους.

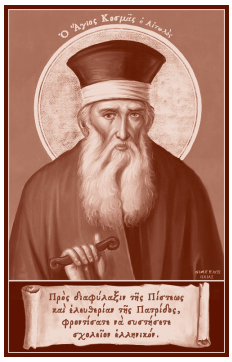

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁραματίστηκε μία Παιδεία ἀνθρωποπλαστική, τῆς ὁποίας σκοπός θά ἦταν ἡ ἀληθινή μόρφωση καί ἡ πνευματική καλλιέργεια· «Δέν βλέπετε ὅτι ἀγρίεψε το Γένος μας ἀπό τήν ἀμάθειαν καί ἐγίναμεν ὡσάν θηρία;». Δέν ἤθελε μία Παιδεία ἄνυδρη καί ἀνούσια, ἀναμεταδότρια στείρων γνώσεων, ἀλλά Παιδεία χριστοκεντρική, ὀρθοδοξοκεντρική, ξένη πρός τά ἄθεα γράμματα τῆς Ἑσπερίας, καί σχολεῖα πού θά λειτουργοῦν ὡς θερμοκήπια ἀρετῆς καί χριστιανικῆς ζωῆς· «Τήν ἀγάπην -λέγει- ἐπειδή δέν ἠξεύρετε, πρέπει, παιδιά μου, νά στερεώνετε σχολεῖα, διατί πάντα εἰς τά σχολεῖα γυμνάζονται οἱ ἄνθρωποι καί ἠξεύρουν καί μανθάνουν τό τί ἐστι Θεός, τό τί εἶναι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, τί εἶναι οἱ καταραμένοι δαίμονες καί τό τί εἶναι ἀρετή τῶν δικαίων. Τό σχολεῖον φωτίζει τούς ἀνθρώπους».

Εἶναι γνωστό ὅτι μέ τά ἀφυπνιστικά κηρύγματά του ἱδρύ-

θηκαν 1.100 σχολεῖα κατώτερα κοινά καί 210 ἀνώτερα «ἑλληνικά». Ὀνομάστηκαν ἔτσι, ἐπειδή διδασκόταν σ' αὐτά κυρίως ἡ ἀρχαία ἑλληνική γλώσσα. Ἀγωνίστηκε νά καθιερώσει τήν ἑλληνική Παιδεία, ὄχι βέβαια γιά λόγους σοβινιστικούς, ἀλλά διότι μέ παρρησία δίδασκε ὅτι «ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι εἰς τήν ἑλληνικήν. Καί ἄν δέν σπουδάσῃς τά Ἑλληνικά, δέν ἠμπορεῖς νά καταλάβῃς ἐκεῖνα πού ὁμολογεῖ ἡ Ἐκκλησία μας». Ἤθελε σχολεῖα πού θά συντελοῦσαν «εἰς τήν διαφύλαξιν τῆς πίστεως καί ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος». Πράγματι ἡ φωτεινή του δράση ἔσχισε τά ἐρεβώδη σκότη· ὑπῆρξε προάγγελος τῆς λευτεριᾶς, ἀληθινός ἐπαναστάτης καί οὐσιαστικός ἀνανεωτής· εὔστοχα χαρακτηρίστηκε «ὁ μεγαλύτερος μετά τήν ἅλωση Ἕλληνας».

Ἅγιος Νικόδημος

Ὁ ἅγιος Νικόδημος, ὁ κορυφαῖος τῶν κολλυβάδων, ἀπολογητής καί ὁμολογητής, ἔμαθε τά πρῶτα γράμματα στή Νάξο ἀπό τόν Χρύσανθο Ἐξωχωρίτη, τόν κατά σάρκα ἀδελφό τοῦ Πατροκοσμᾶ. Προικισμένος μέ μοναδική χαρισματική μνήμη, κράτησε στούς ὤμους του τό Γένος μας συνεχίζοντας τό ἔργο τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ.

Στήν ἐποχή του ὁ Κοραῆς ἐπηρεασμένος βαθύτατα ἀπό τό πνεῦμα τοῦ Διαφωτισμοῦ καί τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης ἤθελε μέ τή μετακένωση τῆς προγονικῆς σοφίας νά συνδέσει τούς συγχρόνους του Ἕλληνες μέ τό ἀρχαῖο παρελθόν, ἀδιαφορώντας γιά τό ἐνδιάμεσο Βυζάντιο-Ρωμανία. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ἔχοντας ἀνδρωθεῖ μέσα στήν ἑλληνορθόδοξη παράδοση, βαθύς γνώστης τῆς σοφίας τῶν πατέρων, δέν ἀντιτάχθηκε στό αἴτημα τοῦ καιροῦ του γιά ἀναγέννηση· φρονοῦσε ὅμως ὅτι ἔπρεπε αὐτή νά ἀκολουθήσει ἄλλο δρόμο καί νά ἐπιτευχθεῖ μέ πνευματικά μέσα. Ὡς παιδαγωγός ἐντόπισε τό φοβερό ἔλλειμα γνώσεων τοῦ λαοῦ σχετικά μέ θεολογικά θέματα. Δέν ἀγνοοῦσε τή θύραθεν σοφία, τήν ἐπίγεια, ἐξάλλου διέθετε μοναδική ἀρχαιογνωσία καί ἀξιοζήλευτη γλωσσομάθεια· προτιμοῦσε ὅμως τήν κατά Θεόν σοφία, τήν ἄνωθεν κατερχομένη καί τοποθετοῦσε τόν θεῖο λόγο ἐπάνω ἀπό τόν ὀρθό τῶν Διαφωτιστῶν. Δέν ἤθελε μία Παιδεία ἄθεη καί λογοκρατούμενη, ἀλλά Παιδεία, πού θά μετέδιδε ὁλόκληρη τήν παράδοση τοῦ Γένους καί ὄχι ἀποσπάσματά της. «Ὁ ἐδικός σας πλοῦτος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ ἐδική σας δόξα εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ἡ ἐδική σας ἡδονή εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὅλη σας ἡ ζωή εἶναι ὁ Ἰησοῦς», προέτρεπε. Δέν ἀπέρριπτε τήν ἐπιστήμη· διακήρυττε ὅμως τήν ἀνάγκη τῆς σωστῆς χρήσης της,

Ἡ «ΚΥΡΙΑΚΗ» στὸ Διαδίκτυο!
Στὴ διεύθυνση: **www.iskiriaki.com**
Γιὰ τὰ τεύχη της καὶ γιὰ τὶς δραστηριότητες τοῦ Συλλόγου καθὼς καὶ γιὰ πνευματικὰ θέματα ἐνημερωθεῖτε ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα μας.

ὥστε νά ἀποφευχθεῖ ἡ καθολική ὑποταγή σ᾽ αὐτήν.

Ἔτσι φρόντισε γιά τήν ἐκλαΐκευση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας καί τήν ἀναγωγή της στήν πατερική παράδοση, ἀφοῦ προηγουμένως τήν ἀπάλλαξε ἀπό τίς προλήψεις, τίς δεισιδαιμονίες καί τήν τυπολατρία. Τόνωσε τή λειτουργική καί πνευματική ζωή καί ἀνατροχιοδρόμησε τήν ὀρθόδοξη ζωή στά ἴχνη τῆς Παράδοσης σύμφωνα μέ τά πατερικά κριτήρια τῆς Ὀρθοδοξίας. «Φυλα-χθῆτε νά μήν ἀρνηθῆτε τήν ὀρθόδοξον πίστιν σας», τόνιζε.

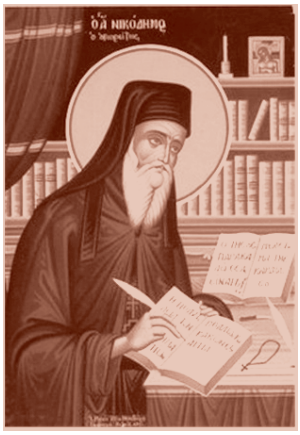

Ἡ ἡγετική θέση τοῦ ὁσίου στό κολλυβαδικό κίνημα, τό ὀγκωδέστατο συγγρα-φικό του ἔργο, ἡ σοφία καί ἡ ἀρετή του τόν ἀνέδειξαν πράγματι μεγάλο Διδάσκαλο τοῦ Γένους καί φάρο φωτεινό. Χωρίς τήν προσφορά τοῦ ἁγίου Νικοδήμου καί γενικότερα τῶν κολλυβάδων, ὁ Διαφωτισμός θά εἶχε βαθύτερα ἐπηρεάσει τό δοῦλο γένος καί τή μητέρα μας Ἐκκλησία. Συνετέλεσε πράγματι στήν πνευματική ἀφύπνιση τοῦ ὑπόδουλου Ἔθνους, τό ὁποῖο στή συνέχεια θά ἀναζητοῦσε τήν ἐθνική του λευτεριά. Τά «ἐαρινά» καί «μυρίπνοα ἄνθη καί ρόδα τοῦ Παραδείσου», οἱ νεομάρτυρες τῶν ὁποίων τίς θυσίες ἐξυμνεῖ στό «Νέον Μαρτυρολόγιον», ὑπῆρξαν «μέσα εἰς τό ψηλαφητόν σκότος φῶτα λαμπρότατα, ἐν τῷ καιρῷ τῆς αἰχμαλωσίας» ἐλευθερία, παιδευτικά πρότυπα γιά τούς δοκιμαζόμενους συμπατριῶτες τους. Μέ τή λεβέντικη ὁμολογία τους «Χριστιανός εἶμαι, δέν τουρκεύω», τή σθεναρή τους ἀντίσταση στό «Μωαμετισμόν» καί τό μαρτυρικό τους αἷμα χειραγώγησαν τό Γένος ἁπλανῶς πρός τήν παλιγγενεσία.

Μόλις ὅμως ἀπελευθερωθήκαμε, λησμονήσαμε τά μηνύ-ματα τῶν μεγάλων μας εὐεργετῶν καί οἰκο-δομήσαμε τό νεοελληνικό μας κράτος κατά τίς ἐπιταγές τῶν φώτων τῆς Ἑσπερίας, δουλικά ἐξαρτημένο ἀπό τή Δύση σέ ὅλους τούς τομεῖς καί κυρίως στό χῶρο τῆς Παιδείας. Σήμερα, πού, ἀποστασιοποιημένοι ἀπό τή διδασκαλία τοῦ Πατροκοσμᾶ καί τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, βλέπουμε τά σχολεῖα μας εὐκαίρως ἀκαίρως κλειστά λόγῳ καταλήψεων, εἶναι καιρός νά ἀξιολογήσουμε τούς καρπούς τῆς ἀφροσύνης μας. Ποῦ εἶσαι, ἅγιε Κοσμᾶ κι ἐσύ ἅγιε Νικόδημε, νά δεῖς πῶς στίς μέρες μας οἱ γραικύλοι «καντηλοσβῆστες» ἀποκόπτουν τήν Παιδεία μας ἀπό τίς ρίζες της, πῶς «τά ἄθεα γράμματα ὑφαίνουν τό σάβανο τοῦ Γένους»!

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

«Ὁ πατέρας»

Ἡ διάγνωση ὅτι ἡ Παρασκευὴ ἔπασχε ἀπὸ καρκίνο τοῦ στομάχου ἔγινε ἕνα ὁλάνθιστο μαγιάτικο πρωινό. Ἡ φύση ἔσφυζε καὶ ἔθαλλε ἀειρροοῦσα κι ὁ Πέτρος ψυχοπαράδινε, συστελλόταν ἡ ψυχή του κι ἡ καρδιὰ του γινόταν μιὰ μικρὴ, μαύρη πληγιασμένη γροθιά. Ἡ ἀγαπημένη του Εὔη, ὁ ἄνθρωπός του, τὸ ἄλλο του μισό, θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴ ζωὴ τὸ πολὺ σὲ ἕξι μῆνες, εἶπαν οἱ γιατροί. Τὴν εἶχαν ἀποφασίσει. Ἦταν πολὺ προχωρημένη ἡ κατάσταση κι ὁ καρκίνος πολὺ ἐπιθετικός, γιατί ἦταν πολὺ νέα καὶ τὰ κύτταρα ἀνανεώνονται μὲ ρυθμοὺς ἰλιγγιώδεις. Καὶ πῶς νὰ τῆς τὸ πεῖ ὅτι θ' ἄφηνε τὰ ἐγκόσμια, πρὶν κἄν συμπληρώσει τὰ τριάντα της χρόνια! Καὶ πῶς νὰ μάθει ὅτι θ' ἀποχωριζόταν τ' ἀγγελούδια τους, τὸ τρίχρονο ἀγοράκι τους καὶ τὴν κόρη τους, βρεφάκι τῆς ἀγκαλιᾶς ἀκόμη…

Ἡ Παρασκευὴ ἀπαίτησε τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἔμαθε. Τὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπο τοῦ Πέτρου, τὰ ξέψυχα μάτια του, τὰ σφιγμένα χείλη, οἱ σφαδαγμοὶ κι οἱ ὀλολυγμοὶ του τὶς νύχτες ποὺ νόμιζε ὅτι ἐκείνη κοιμόταν, τὸν πρόδωσαν. Ἐκείνη τὸν παρηγοροῦσε. Τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ὄντως ζωὴ ποὺ δὲν ἦταν ἐδῶ ἀλλὰ στὸ ἐπέκεινα, στὴν αἰωνιότητα, στὸ «ἀεὶ εὖ εἶναι», στὴ μέθεξη μὲ τὸ ἄϊδιο φῶς. Εἶχε ἀραγὴ πίστη ἡ Παρασκευή, μιὰ ἐσωτερικὴ ποιότητα ποὺ τὴ βοήθησε ν' ἀποδεχθεῖ μὲ ἐγκαρτέρηση τὴν ἀλήθεια ὅτι στὴν κοιλότητα τοῦ στομαχιοῦ της κρυβόταν ἕνας ἐπίβουλος δράκος, ἀνατροπέας τοῦ ἐπίγειου παραδείσου της καὶ νὰ προετοιμαστεῖ ταχύτατα γιὰ τὴ συνάντηση μὲ τὸν μεγάλο Ἀγαπημένο. Ἀνέθεσε τὰ παιδιά της μὲ πίστη στὸ Θεὸ, ἦταν σίγουρη ὅτι ὁ ἐπουράνιος Πατέρας θὰ οἰκονομοῦσε τὰ πλάσματά Του. Τὴν ἀνησυχοῦσε ἡ χλιαρὴ πίστη τοῦ Πέτρου. Ἤδη τὸν εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς νὰ θεομαχεῖ στὶς ἀτέλειωτες συζητήσεις του μετὰ τὴ διάγνωση τῆς ἀσθένειάς της. Τὸν κατηχοῦσε μὲ γλυκύτητα καὶ ἀγάπη στὶς ἀλήθειες τῆς πίστης καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν μπολιάσει μὲ ἐλπίδα καὶ δύναμη γιὰ ν' ἀντέξει τὴ σαρωτικὴ καταιγίδα ποὺ θὰ τὸν ξεθεμελίωνε μὲ τὸν θάνατό της.

Ὁ Πέτρος ἔκρυβε τὴν ὀδύνη του ἀπὸ 'κείνη, πήγαινε στὸ πατρικό του καὶ σπαρταροῦσε μὲ οἰμωγὲς μπροστὰ στοὺς γονεῖς του γιὰ τὴν ἀπώλεια ἐκείνης ποὺ νοηματοδοτοῦσε τὴ ζωή του. Ἡ μάνα του γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσει τοῦ ὑποσχόταν νὰ τοῦ βρεῖ τὴν καλύτερη νύφη κι ἐκεῖνος στὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν σιδηροήχων λόγων ἔκλαιγε πιὸ σπαρακτικά. Ἔνιωθε σὰν νὰ τὸν ἅρπαξε κυκλώνας καὶ νὰ τὸν πέταξε, ἕνα κουρέλι, στὴ μέση τοῦ πουθενά. Δὲν εἶχε τὴ δύναμη

νὰ διαχειρισθεῖ οὔτε τὴν καθημερινότητα. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Εὔη κι ἡ διάθεσή του νὰ κάνει τὴν τελευταία περίοδο τῆς ζωῆς της ὅσο πιὸ ὄμορφη γινόταν μόνο αὐτὴ τὸν κινητοποιοῦσε. Ἀνακαλοῦσε στὴ μνήμη του τὶς φωτεινὲς μέρες σὰν ἡλιόλουστο ἀνοιξιάτικο πρωινὸ τῆς οἰκογένειάς του, πρὶν ἡ γυναίκα του ἀρρωστήσει καὶ ἀγκομαχοῦσε νὰ τὶς ἀναπαραγάγει, μὰ τίποτε δὲν ἦταν ὅπως τότε ποὺ ἐκείνη ἐνορχήστρωνε τὴν καθημερινότητα ὅλων τους μὲ τόση μαεστρία. Τὰ παιδιὰ τὸν κοίταζαν ἀπορημένα στὶς ἀδέξιες προσπάθειές του νὰ τὰ ταΐσει, νὰ τὰ πλύνει κι ἡ Εὔη τοῦ χαμογελοῦσε ἐνθαρρυντικά. «Ἐμένα νὰ μὲ ξεχάσεις, τοῦ ἐπαναλάμβανε συνεχῶς. Ἀλλὰ ποτὲ μὴν ξεχάσεις ὅτι εἶσαι πατέρας». Κι ἐκεῖνος πάσχιζε νὰ εἶναι πατέρας καὶ μάνα μαζὶ κι αὐτὸ ἀπαιτοῦσε τόση αὐταπάρνηση ποὺ ἀπὸ τὴ φύση του δὲν διέθετε. Ἔνιωθε νὰ ψηλαφᾶ ἀβοήθητος μὲς στὸ σκοτάδι.

Ὅταν ἡ Εὔη ἔφυγε ὁριστικὰ ἀπὸ κοντά τους κι αὐτὸς ἔλαμνε μὲ τὴ βάρκα τῆς ἀπελπισίας σ' ἕνα πέλαγος προβλημάτων τῆς καθημερινότητας, πρώτη ἡ μητέρα του ἀλλὰ καὶ πολλὲς ἄλλες συγγένισσες καὶ φίλες προσπάθησαν νὰ δώσουν λύση στὰ προβλήματά του. Ἡ ἀδελφή του, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει δικά της παιδιὰ, τοῦ ζητοῦσε στανικά τά παιδιά του νὰ τὰ υἱοθετήσει· «ἐσὺ θὰ παντρευτεῖς πάλι, εἶσαι τόσο νέος, καὶ θὰ κάνεις ἄλλα παιδιά». Ἡ μάνα του τοῦ κουβαλοῦσε τὴ μία μετὰ τὴν ἄλλη τὶς ὑποψήφιες νύφες «γιὰ νὰ ξαναφτιάξει τὴ ζωή του», ὅπως τοῦ τόνιζε ἀλλὰ κυρίως γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει τὸν διακαῆ πόθο τῆς κόρης της ν' ἀποκτήσει παιδιά. Φίλοι καὶ γνωστοὶ τὸν πίεζαν ὁ καθένας μὲ τὸν δικό του τρόπο νὰ ὀργανώσει τὴ ζωὴ του ὅπως ἐκεῖνοι προέκριναν. Οὐσιαστικὰ τὸν προέτρεπαν νὰ λειτουργήσει ὡς ἕνας φίλαυτος ἄνδρας καὶ νὰ ἀπαρνηθεῖ τὰ παιδιά του καὶ νὰ ζήσει τὴ ζωή του.

Ὁ Πέτρος μὲ τὴν ἀπουσία τῆς Εὔης ἔχασε τὴ γῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Περιπλανιόταν στὶς ἐρημιὲς τῆς ὀδύνης, ἀδύναμος ἐσωτερικά, κι ἄφηνε τοὺς ἄλλους νὰ ἁλώνουν τὴ ζωή του. Κι αὐτὸ τὸ μπὲς βγὲς τους μὲς τὴν ψυχή του καὶ στὴν καθημερινότητά του, τὸν ἀποσυντόνιζε τελείως. Ὅταν καταλάγιασαν οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν καινούρια κατάσταση καὶ ὁ πρῶτος σπαραγμὸς ἔδωσε τὴ θέση του σὲ μιὰ γαλήνια ἀποδοχὴ, ὀρθώθηκε μέσα του ἡ ἀκράδαντη ἀπόφαση.

Περισσότερο ἀπὸ ὁτιδήποτε ἄλλο ἤθελε νὰ εἶναι ὁ πατέρας. Ἔκοψε μὲ τὸ μαχαίρι κάθε εἴδους ἀπαίτηση γιὰ τὰ παιδιά του, ἀπαγόρευσε σ' ὅλους νὰ τοῦ μιλοῦν γιὰ προξενιὰ καὶ κοίταξε νὰ ὀργανώσει τὴ ζωὴ τῶν δύο παιδιῶν του καὶ τὴ δική του μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Ἦλθε ἡ ἀγάπη ἀρωγὸς καὶ τὸν κατηύθυνε στὴν ἐπίμοχθη ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν του. Ἀλλὰ αὐτὴ ποὺ ἀλάφρυνε τὸ βάρος τῆς καθημερινότητας ἦταν ἡ πίστη. Ἡ πίστη ποὺ θερμαινόταν ὅλο καὶ περισσότερο κι αὐτὸ θεωροῦσε ὅτι ἦταν ἐνέργημα τῆς Παρασκευῆς ποὺ εἶχε βρεῖ παρρησία στὸν Θεό. Ἔβαλε τὰ παιδιά του, μπῆκε κι αὐτὸς στὸ μεγάλο καράβι τῆς Ἐκκλησίας κι ἔπλεαν μὲ ἀσφάλεια στὴ θάλασσα τῆς ζωῆς.

Φάνυ Κουντουριανοὺ-Μανωλοπούλου

Μιά σοφή παραδοσιακή συνταγή

Στὶς ἡμέρες μας γίνεται πολὺς λόγος γιὰ τὴν ὑγιεινὴ διατροφὴ καὶ τὰ πλεονεκτήματά της, καθὼς καὶ τὴν παραδοσιακὴ μεσογειακὴ διατροφή, μὲ κυρίαρχη αὐτὴν τῆς πατρίδας μας. Ταυτόχρονα τονίζεται ἐπισταμένως ἡ ἀνάγκη ἐπιστροφῆς στὴ συγκεκριμένη διατροφή, γιὰ νὰ προστατευτοῦμε ἀπὸ τὴν προσβολὴ ἀσθενειῶν ποὺ ἀπειλοῦν τὴ ζωή μας. Πληθώρα βιβλίων κυκλοφοροῦν μὲ παραδοσιακὲς συνταγὲς καὶ μάλιστα στὴν πρώτη θέση βρίσκονται συγγραφεῖς τῆς Ἀθωνίτιδος Πολιτείας.

Θεωρῶ ὅτι δὲν πρωτοτυποῦμε, ἂν καταχωρίσουμε συνταγὴ παλιᾶς γερόντισσας ποὺ μᾶς ἐμπιστεύτηκε, ἀφοῦ παρόμοιες μπορεῖτε νὰ βρεῖτε καὶ σὲ ἄλλα Ὀρθόδοξα Περιοδικά.

«Ἄκου, γιέ μου,» μοῦ διηγήθηκε, «κάποιο ἀπόγευμα ἦρθε στὸ πατρικό της νὰ μὲ βρεῖ ἡ κόρη μου πολὺ ἀναστατωμένη. Μοῦ παραπονέθηκε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετώπιζε. Δὲν εἶχε κουράγιο νὰ συνεχίσει καὶ ἤθελε νὰ τὰ παρατήσει. Εἶχε κουραστεῖ νὰ προσπαθεῖ καὶ νὰ παλεύει. Καθὼς λυνόταν ἕνα πρόβλημα, δέκα ἀναφύονταν σὰν τὰ κεφάλια τῆς μυθικῆς Λερναίας Ὕδρας ποὺ ἔκοβες ἕνα καὶ φύτρωναν δύο».

Τὴν ἄκουσα μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ χωρὶς νὰ πῶ λέξη τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὁδήγησα στὴ φτωχική μου κουζίνα, ἐνῶ συγχρόνως μυστικὰ ψιθύριζα τὴ μονολόγιστη εὐχή. Γέμισα τρία δοχεῖα μὲ νερὸ καὶ τὰ ἔβαλα σὲ δυνατὴ φωτιά. Τὸ

νερὸ σύντομα ἄρχισε νὰ βράζει. Στὸ πρῶτο δοχεῖο ἔριξα φρέσκα καρότα ἀπὸ τὸν κῆπο μας, στὸ δεύτερο ἀβγὰ ἀπὸ τὸ κοτέτσι καὶ στὸ τελευταῖο κόκκους καφέ. Ἔβρασαν γιὰ εἴκοσι λεπτὰ· τοποθέτησα τὰ καρότα σὲ ἕνα μπόλ, τὰ ἀβγὰ σὲ ἕνα ἄλλο καὶ τὸν καφὲ σὲ ἕνα τρίτο. Παρακάλεσα τὴν κόρη μου νὰ παρατηρήσει πρῶτα τά καρότα. Εἶδε ὅτι εἶχαν μαλακώσει ἀρκετά, σχεδὸν εἶχαν λειώσει. Στὴ συνέχεια τῆς ἔδωσα ἕνα ἀβγὸ καὶ ζήτησα νὰ τὸ σπάσει. Ἀφοῦ τὸ καθάρισε ἀπὸ τὰ τσόφλια, παρατήρησε ὅτι ἦταν σφιχτό. Τέλος τῆς ζήτησα νὰ πιεῖ ἀπὸ τὸ μπόλ τοῦ καφέ. Ἡ κόρη μου ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὸ μεθυστικό του ἄρωμα καὶ μὲ εὐχαρίστησε.

Γεμάτη ἀπορία μὲ ρώτησε: «Μητέρα, τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;»

«Κόρη μου, τῆς εἶπα, καὶ τὰ τρία προϊόντα ἀντιμετώπισαν τὶς ἴδιες συνθῆκες, δηλαδὴ τὸ καυτὸ νερό. Τὸ καθένα ὅμως ἀντέδρασε ἐντελῶς διαφορετικά. Τὸ καρότο μπῆκε στὸ νερὸ δυνατὸ καὶ σκληρὸ καὶ τὸ καυτὸ νερὸ τὸ μαλάκωσε, σχεδὸν τὸ ἔλιωσε. Τὸ εὔθραυστο ἀβγό, ποὺ τὸ ἐξωτερικό του περίβλημα προστάτευε τὸ ἐσωτερικό του ρευστὸ περιεχόμενο, σκλήρυνε στὸ καυτὸ νερό. Οἱ κόκκοι τοῦ καφὲ ὑπῆρξαν μοναδικοί. Ὅταν βρέθηκαν στὸ καυτὸ νερὸ τὸ ἄλλαξαν. Καὶ συνέχισα.

Παιδί μου, συνδιαλέγεσαι μὲ τὸν ἑαυτό σου; Τὸν γνωρίζεις; Ὅταν ἡ δυσκολία χτυπάει τὴν πόρτα σου πῶς ἀντιδρᾶς; Ὅπως τὸ καρότο, ὅπως τὸ ἀβγὸ ἢ ὅπως ὁ κόκκος τοῦ καφέ; Σκέψου.

Εἶμαι σὰν τὸ καρότο καὶ φαίνομαι δυνατὴ ἀλλὰ στὸν πόνο καὶ στὶς δυσκολίες γίνομαι μαλακὴ, λιώνω καὶ χάνω τὴ δύναμη;

Εἶμαι σὰν τὸ ἀβγὸ πού ξεκινῶ μὲ μαλακὴ καρδιὰ ἀλλὰ ἀλλάζω μὲ τὴ θερμότητα τοῦ πόνου; Μήπως μετὰ ἀπὸ μία ἀποτυχία, μία ἀρρώστια, μιὰ οἰκονομικὴ δυσκολία ἢ μία ἄλλη δοκιμασία ἔχω σκληρυνθεῖ; Μήπως ἐξωτερικὰ δείχνω ἡ ἴδια ἀλλὰ μέσα μου ἔχω πίκρα καὶ σκληράδα, σκληρὸ πνεῦμα καὶ «πέτρινη καρδιὰ» ὅπως λέει ὁ προφήτης Ἰεζεκιὴλ; (36,29).

Ἢ μήπως εἶμαι σὰν τὸν κόκκο τοῦ καφὲ πού ὄντως ἀλλάζει τὸ καυτὸ νερό, δηλαδὴ τὸ ἴδιο τό γεγονὸς πού δημιουργεῖ τὸν πόνο; Ὅταν τὸ νερὸ κοχλάζει, ἀπελευθερώνει τὸ ἄρωμα, τὴ γεύση καὶ τὸ χρῶμα ἀπὸ τοὺς κόκκους τοῦ καφέ. Ὅταν ἔρχονται οἱ δύσκολες ὧρες στὴ ζωή σου οἱ ὁλοσκότεινες καὶ οἱ δοκιμασίες στὸ ἀποκορύφωμά τους μπορεῖς νὰ ὑψώνεις τὸ βλέμμα σου, νὰ ἀτενίζεις πρὸς τὸν Οὐρανὸ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνεις ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς σου τὸ «ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας» ὅπως ὁ λειτουργός μᾶς προτρέπει σὲ κάθε θεία Λειτουργία;

Κόρη μου,

Εὔχομαι νὰ ἔχεις πολλὴ εὐτυχία στὴ ζωή σου, ὥστε νὰ δίνει χρῶμα στὸ πρόσωπό σου, ἀρκετὲς δοκιμασίες γιὰ νὰ σὲ κάνουν δυνατή, λύ-

πες γιὰ νὰ παραμένεις ἀνθρώπινη· βουνὰ ἐλπίδα, ὥστε νὰ σὲ κάνουν εὐτυχισμένη. Δὲν μπορεῖς νὰ προχωρήσεις στὴ ζωὴ ἂν δὲν ἀφήσεις πίσω σου τὶς ἀποτυχίες καὶ τὸ βαθὺ πόνο. Ἄκου τὴ φωνὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων: «Τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος» (Φιλ, 3,13), ἀλλὰ καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου «Ἡ ἐλπίδα στὸ Θεὸ μεταβάλλει τὰ πάντα» (Εἰς Ψαλμ. Ι΄).

Γιέ μου,

Δὲν ξέρω ἂν ἔπεισα τὴν κόρη μου μὲ τὴν παραδοσιακὴ συνταγὴ ποὺ τῆς πρότεινα. Σὲ διαβεβαιώνω ὅμως ἀπὸ προσωπικὴ πείρα ὅτι κάθε φορά ποὺ συναντῶ στὴν ἔμπονη ζωή μου δυσκολίες καὶ ἐμπόδια καταφεύγω στὸ Βιβλίο ὅπου εἶναι ἀποθησαυρισμένες οἱ μοναδικὲς παραδοσιακὲς συνταγὲς γιὰ τὸ «μέγα δεῖπνον» (Λουκ. 14,16), ὥστε νὰ ἐφαρμόσω κατὰ περίπτωση μία ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες ποὺ ὑπάρχουν μὲ πρώτη καὶ ἀποτελεσματικότερη τὴν «χωρὶς Ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδὲν» (Ἰω,15,5).

Γιὰ τὴν ἀντιγραφὴ,
Ἀθανάσιος Γκάτζιος.

Διδαχές Ἁγίων

Παντοῦ μπορεῖ ν΄ ἁγιάσει κανείς

Εἶναι μεγάλη τέχνη νὰ τὰ καταφέρετε νὰ ἁγιασθεῖ ἡ ψυχή σας. Παντοῦ μπορεῖ νὰ ἁγιάσει κανείς. Καὶ στὴν Ὁμόνοια μπορεῖ νὰ ἁγιάσει, ἂν τὸ θέλει. Στὴν ἐργασία σας, ὅποια κι ἂν εἶναι, μπορεῖτε νὰ γίνετε ἅγιοι. Μὲ τὴν πραότητα, τὴν ὑπομονή, τὴν ἀγάπη. Νὰ βάζετε κάθε μέρα νέα σειρὰ, νέα διάθεση, μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀγάπη, προσευχὴ καὶ σιωπή. Ὄχι νὰ ἔχετε ἄγχος καὶ νὰ σᾶς πονάει τὸ στῆθος.

Συμβαίνει, γιὰ παράδειγμα, νὰ σᾶς ἀναθέτουν ἐργασίες πέραν τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων σας. Δὲν εἶναι σωστὸ ν᾽ ἀντιδρᾶτε ἢ νὰ ἐκνευρίζεστε καὶ νὰ διαμαρτύρεστε. Αὐτὲς οἱ ταραχὲς φέρνουν κακὸ στὸν ἄνθρωπο. Νὰ τὰ θεωρεῖτε ὅλα σὰν εὐκαιρίες ἁγιασμοῦ. Καὶ κάτι ἀκόμη. Ὑπάρχει κι ἕνα ἄλλο κέρδος· μὲ τὸ νὰ σᾶς ἀναθέτουν πολλὴ ἐργασία μαθαίνετε τὸν τρόπο ὅλης τῆς δουλειᾶς, ἐξυπηρετεῖτε σὲ περισσότερες διακονίες, γίνεσθε πιὸ ὑπεύθυνοι. Παίρνετε γνώσεις ποὺ ἴσως σᾶς χρειαστοῦν ἀργότερα. Ἂν σᾶς ἀναθέτουν δουλειὲς πάνω ἀπὸ τὶς δυνάμεις σας, μπορεῖτε ὡστόσο νὰ πεῖτε, μὲ εὐγένεια βέβαια: «Συγ-

χωρέστε με, δὲν θὰ μπορέσω νὰ κάμω αὐτὴ τὴν ἐργασία». Ἀλλὰ μπορεῖτε καὶ νὰ μὴ μιλήσετε καὶ νὰ σᾶς βγεῖ σὲ καλὸ ὅλος αὐτὸς ὁ κόπος.

Ἔτσι κι ἐγώ, ὅπως σᾶς ἔχω πεῖ, ὅταν ἤμουνα μικρός, ὁ πατέρας μου πῆγε στὴν Ἀμερικὴ νὰ δουλέψει στὴ διώρυγα τοῦ Παναμᾶ. Μικρὸς ἐγώ, φτωχοὶ οἱ γονεῖς μου. Ἡ μητέρα μου μ᾽ ἔστειλε σ᾽ ἕνα κατάστημα στὴ Χαλκίδα. Ἦταν ἐκεῖ κι ἄλλα δύο παιδιά. Ὅλοι διατάζανε ἐμένα κι ἐγὼ ἔτρεχα παντοῦ. Ὅ,τι μοῦ λέγανε, ἐγὼ τὸ ἔκανα χωρὶς νὰ πονηρεύομαι. Κι αὐτό μοῦ βγῆκε σὲ καλό. Μιὰ μέρα ποὺ σκούπιζα τὸ κατάστημα, εἶχαν χυθεῖ μερικὰ σπυριὰ καφὲ ἄλεστα. Ἐγὼ ἔσκυψα καὶ τὰ ἔβαλα στὸ χέρι, γιὰ νὰ τὰ ρίξω πίσω στὸ τσουβάλι. Τὸ ἀφεντικὸ ἦταν στὸ γραφεῖο του, μὲ εἶδε, κατάλαβε τί πῆγα νὰ κάνω καὶ μὲ φώναξε. Φώναξε καὶ τ᾽ ἄλλα τὰ παιδιὰ καὶ τὰ δασκάλεψε. Γινόταν ἐκεῖ μεγάλες σπατάλες κι ἐγὼ τοῦ ἔκανα καλὴ ἐντύπωση. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶπε καὶ μοιραστήκαμε τὶς δουλειὲς καὶ βάλαμε τάξη στὸ κατάστημα. Δούλευα σ᾽ ὅλα μὲ ἐπιμέλεια καὶ χωρὶς ἀντίρρηση. Ἔπαθα κανένα κακό;

Νὰ ἐργάζεσθε μὲ ἐγρήγορση, ἁπλά, ἁπαλά, χωρὶς ἀγωνία, μὲ χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, μὲ ἀγαθὴ διάθεση. Τότε ἔρχεται ἡ θεία χάρις.

Ὅσιος Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης

Ἂν ὁ Χριστός χτυπήσει τήν πόρτα σας, θά τόν ἀναγνωρίσετε;

Θά ἔλθει ἴσως σάν ἄλλοτε φτωχός
Κι ἀποδιωγμένος.
Σάν ἕνας ἐργάτης,
Σάν ἕνας ἄεργος
Ἤ ἕνας ἀπεργός πού ἀγωνίζεται σέ δίκαιη ἀπεργία.
Μπορεῖ νά εἶναι ἀσφαλιστής
Κι ἀκόμη πωλητής ἀνεμιστήρων…
Θ᾽ ἀνεβαίνει, ἀδιάκοπα σκαλοπάτια,
Θά σταματᾶ σέ κεφαλόσκαλα
Μ΄ ἕνα χαμόγελο γλυκό
Στό θλιμμένο του πρόσωπο…
Μά τό κατώφλι σας εἶναι τόσο σκοτεινό…
Ἄλλωστε, πῶς νά δεῖς τό χαμόγελο αὐτῶν πού διώχνεις!
«Δέν μ᾽ ἐνδιαφέρει…», θά πεῖτε,
πρίν ἀκόμη τόν ἀκούσετε.
Κι ἄν βγεῖ ἡ μικρή σας ὑπηρέτρια, θά ἐπαναλάβει τό μάθημά της:
«Ἡ κυρία ἔχει τούς φτωχούς της»
καί θά βροντήξει τήν πόρτα καταπρόσωπο στόν Φτωχό
πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας.
Μπορεῖ ἀκόμη νά εἶναι πρόσφυγας,
Ἕνας ἀπό τά δεκαπέντε ἑκατομμύρια προσφύγων,
Μέ κάποιο διαβατήριο τοῦ Ο.Η.Ε. στό χέρι,
Ἕνας ἀπό αὐτούς πού κανείς δέν

τούς θέλει
Καί πού περιπλανιοῦνται σ᾽ αὐτή
τήν ἔρημο,
Τόν Κόσμο,
Ἕνας ἀπό ἐκείνους πού πρέπει νά
πεθάνουν,
«γιατί κανείς δέν ξέρει ἀπό ποῦ
ἔρχονται
ἄνθρωποι σάν κι αὐτούς…».
Μπορεῖ νά εἶναι κάποιος μαῦρος,
Στήν Ἀμερική,
Ἕνας νέγρος, ὅπως τόν λέν,
Πού κατάκοπος ζητιανεύει ἄσυλο
μές στά ξενοδοχεῖα τῆς Νέας
Ὑόρκης,
Σάν ἄλλοτε, στήν Ναζα-
ρέτ,
ἡ Παναγία.
Ἄν ὁ Χριστός χτυπήσει
αὔριο τήν πόρτα σας,
θά τόν ἀναγνωρίσετε;
Θά ἔχει ὄψη κουρασμένη,

Καθώς εἶναι ἐξαντλημένος,
Συντριμμένος,
Ἀφοῦ πρέπει νά βαστάζει
Ὅλα τα βάσανα τῆς γῆς…
Πρόσεξε!…Κανείς δέν δίνει δουλειά
Σ᾽ ἕναν τόσο κουρασμένο…
Καθώς μάλιστα ἄν Τόν ρωτήσεις:
«Τί ξέρεις νά κάνεις;»
Δέν μπορεῖ ν᾽ ἀπαντήσει: ὅλα.
«Ἀπό ποῦ ἔρχεσαι;»
Δέν μπορεῖ νά σοῦ πεῖ: ἀπό παντοῦ.
«Τί θέλεις νά κερδίσεις:»
Δέν μπορεῖ νά πεῖ: ἐσᾶς!
Ἔτσι, θά ξαναφύγει,
πιό κουρασμένος καί συ-
ντριμμένος,
παίρνοντας μαζί Του, μές
στά γυμνά Του χέρια,
τήν Εἰρήνη.

Ραούλ Φολλερώ

Ἱεραποστολικός Σύλλογος «Κυριακή» Ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις μας

Τριμήνου Σεπτεμβρίου – Νοεμβρίου 2014

Τετάρτη 24/9/2014: Ἁγιασμός, ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Γεωργίου μὲ θέμα «Ἁγία Οἰκογένεια - οἱ οἰκογένειες ἁγίων ὡς πρότυπα τῶν σύγχρονων οἰκογενειῶν».

Ὁ ἱεραποστολικὸς σύλλογος «Κυριακή», στὰ πλαίσια τῶν δραστηριοτήτων του, πραγματοποίησε τὴν Τετάρτη 24 Σεπτεμβρίου στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο τοῦ Δήμου Κατερίνης τὴν πρώτη του ἐκδήλωση γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔτος 2014-15, μὲ θέμα: «Ἁγία οἰκογένεια», μὲ κεντρικὸ ὁμιλητὴ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος κ. Γεώργιο.

Στὴν εἰσήγησή του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης παρουσίασε παραστατικά, μέσα ἀπὸ διαφάνειες, τὸ

παράδειγμα ἁγίων οἰκογενειῶν στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα ἀπὸ τοὺς ὕμνους ποὺ ἐκφράζουν τὸ βάθος τῆς θεολογίας καὶ τῆς δογματικῆς συνείδησης τῆς Ἐκκλησίας, οἱ λεξιπλάστες ὑμνογράφοι γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἐμπνεύστηκαν περίτεχνες λέξεις καὶ ἐκφράσεις γιὰ νὰ ἀποτυπώσουν στὰ ἱερὰ κείμενά τους τὴν ἑνότητα ποὺ κατεργάζεται στὰ μέλη μιᾶς οἰκογένειας ἡ ὀρθόδοξη ζωὴ (πατρόμαμμος, πατρομητρότεκνον, κ.α.). Πλῆθος τέτοιων οἰκογενειῶν παρελαύνει στὰ συναξάρια τῆς Ἐκκλησίας, δεικνύοντας πὼς ἡ ἁγία ζωὴ εἶναι δυνατὸν νὰ βιωθεῖ καὶ νὰ τελειωθεῖ ἀπὸ ὅλους καὶ ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς ἀσκητές, τόνισε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας.

Κατόπιν τὸ παραδοσιακὸ σχῆμα τοῦ Μουσικοῦ σχολείου τῆς πόλεώς μας ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ κ. Λάζαρου Τσορμπατζίδη, εὔφρανε τὸ κοινὸ μὲ μελωδικοὺς σκοπούς, ποὺ ἦταν κι αὐτοὶ ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Τὰ παιδιά, μὲ τὶς καλλιεργημένες φωνές τους καὶ τὶς νότες τῶν μουσικῶν τους ὀργάνων ἀπέδειξαν πὼς ἡ ποιοτικὴ μουσική, εἰδικὰ ὅταν ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς ὀρθόδοξης Παράδοσής μας προάγει τὸν πολιτισμό, χαροποιεῖ τὶς ψυχές καὶ δίνει νόημα στὸ περιεχόμενο τῆς τέχνης.

Τετάρτη 15/10/2014: Διάλεξη μὲ ὁμιλήτρια τὴν κ. Εὐδοξία Αὐγουστίνου, Φιλόλογο - Θεολόγο μὲ θέμα: «Ποῦ πηγαίνει τὸ σχολεῖο σήμερα;».

Τὴν Τετάρτη 15 Ὀκτωβρίου 7.00 μ.μ., στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο τοῦ Δήμου Κατερίνης «Ἑκάβη», ὁ ἱεραποστολικὸς σύλλογος «Κυριακή», πραγματοποίησε διάλεξη μὲ ὁμιλήτρια τὴν κ. Εὐδοξία Αὐγουστίνου, φιλόλογο – θεολόγο μὲ θέμα:

«Ποῦ πηγαίνει τὸ σχολεῖο σήμερα;».

Σὲ πολυπληθὲς ἀκροατήριο, τὸ ὁποῖο ἀποτελοῦσαν στὴν πλειονότητα ἐκπαιδευτικοί, μαθητὲς καὶ γονεῖς, ἡ κ. Αὐγουστίνου ἀνέπτυξε τὸ θέμα της μὲ ὕφος λόγιο καὶ γλαφυρὸ προσελκύοντας τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἀμείωτο ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ.

Παρεῖχε πληροφορίες γιὰ τὰ κίνητρα καὶ τοὺς στόχους τῶν προγραμμάτων τῆς Παιδείας. Τόνισε ὅτι παραθεωρεῖται ἡ γλώσσα, ἡ παρά-

δοση, τὸ ἔθνος καὶ ἡ πίστη, καὶ στοχεύουν σὲ μιὰ παγκοσμιοποιημένη κουλτούρα.

Κλονίζεται ἡ αὐθεντία τοῦ δασκάλου, ὁ ὁποῖος παίζει τὸ ρόλο τοῦ μεσολαβητῆ καὶ παροχέα πληροφορίας καὶ ὄχι γνώσης.

Συνέχισε μὲ τὸν σχολιασμὸ καὶ τὴν κριτικὴ τῶν σχολικῶν βιβλίων, ἀπ' ὅπου βγαίνει ἀβίαστα τό συμπέρασμα ὅτι τὸ σχολεῖο σήμερα ἐκπαιδεύει τὰ παιδιά μας ὥστε νὰ γίνουν «ἄχρωμοι» καὶ «ἄοσμοι» πολίτες σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὰ πολιτιστικὰ στοιχεῖα, πολίτες καταναλωτικοί, ἄνθρωποι μὲ χαλαρὴ ἠθική, ἐφόσον ὑπάρχουν στὰ βιβλία κείμενα ὅπου ἀναφέρεται ἐπὶ παραδείγματι βελούδινα διαζύγια καὶ αἰσθησιακὴ ἀγωγή.

Τέλος ὅμως ἔδωσε τὸ ἐλπιδοφόρο μήνυμα ὅτι οἱ ἐμπνευσμένοι δάσκαλοι καὶ γονεῖς μποροῦν νὰ κάνουν σωστὴ ἀγωγή, νὰ δώσουν πρότυπα σωστά, ἠθικὲς ἀξίες καὶ νὰ ἀναπτύξουν συναισθηματικοὺς δεσμοὺς μὲ τὰ παιδιά τους, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ βασικὴ προϋπόθεση τῆς ἀγωγῆς.

Σάββατο 1/11/2014: Ἐκδήλωση μνήμης γιὰ τὸν Πόντο μὲ θεατρικὰ δρώμενα – παράσταση καὶ τραγούδια μὲ θέμα: «Ἀλησμόνητος Πάτριος Ποντία γῆ».

Τὸ Σάββατο 1η Νοεμβρίου ὁ Ἱεραποστολικὸς Σύλλογος «Κυριακὴ» σὲ συνεργασία μὲ τὸν Σύνδεσμο Χριστιανῶν Νέων «Λύχνος» τῆς Ο.Χ.Α. «Ἀπολύτρωσις», πραγματοποίησε ἐκδήλωση μνήμης γιὰ τὸν Πόντο μὲ θεατρικὰ δρώμενα – παράσταση καὶ τραγούδια μὲ θέμα: «Ἀλησμόνητος Πάτριος Ποντία γῆ»

στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο τοῦ Δήμου Κατερίνης «Ἑκάβη».

Ὁ κ. Κ. Γεμενετζὴς ποὺ ἐπιμελήθηκε τὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα καὶ ὁ κ. Θ. Καρύπογλου τὰ κείμενα, παρουσίασαν τὸ δράμα τῆς γενοκτονίας τῶν Ποντίων, τὸ ὁποῖο ἄρχισε τὸ 1916 καὶ κράτησε μέχρι τὸ 1923 μὲ περισσότερους ἀπὸ 353.000 νεκρούς. Τονίστηκε ὅτι ἦταν ὀργανωμένο σχέδιο ποὺ προέβλεπε τὴν ἐξολόθρευση τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Πόντου. Ἡ διεθνὴς κοινότητα ἀναγνώρισε δύο ἄλλες Γενοκτονίες, τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἀρμενίων. Ἡ Γενοκτονία τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Πόντου ἔχει τὶς ἴδιες ποσοτικὲς καὶ ἠθικὲς ἀναλογίες

μὲ αὐτὲς τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἀρμενίων, δυστυχῶς ὅμως ἀποτελεῖ τὴ λιγότερο μνημονευόμενη καὶ περισσότερο λησμονημένη ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς καὶ διεθνεῖς ὀργανισμούς.

Ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις μνήμης γίνονται στὶς 19 Μαΐου ἀπὸ ὅλον τὸν Ἑλληνισμό. Στὴν Πιερία ὅμως, ὅπου πολὺ μεγάλο ποσοστὸ τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἀπόγονοι τῶν ξεριζωμένων ἐναπομεινάντων ἀπὸ τὴν ἄγρια Γενοκτονία τῶν Ποντίων, ἔχουμε τὴν ὑποχρέωση νὰ τιμοῦμε πάντοτε αὐτοὺς ποὺ θυσιάστηκαν, νὰ μὴν ξεχνᾶμε τὴν «ἀλησμόνητο Πάτριο Ποντία γῆ», νὰ θυμόμαστε τὴν ἀρχαιοπρεπῆ ποντιακὴ διάλεκτο καὶ ἔτσι νὰ διδάσκονται τὰ παιδιὰ μας τὴν ἱστορία μας, τὴν ἱστορία τῆς Γενοκτονίας καὶ ὄχι τοῦ συνωστισμοῦ. Ὅλοι οἱ ὑπεύθυνοι νὰ κατανοήσουν ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ κάθε ἔθνους εἶναι σεβαστὴ καὶ δὲν διαπραγματεύεται.

Αὐτὸ ἐπέτυχε αὐτὴ ἡ ἐκδήλωση, στὴν ὁποία εἶναι θετικὸ ὅτι παρευρίσκονταν καὶ πολλὰ παιδιά. Μὲ τὰ κείμενα, τὰ τραγούδια, τοὺς χορούς, τὶς διαφάνειες μεταγγίστηκε πολὺς πόνος καὶ συναίσθημα γιὰ τὴν ἀλησμόνητη Πατρίδα τοῦ Πόντου.

Τετάρτη 19/11/2014: Ὁμιλία τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Αὐγουστίνου Μύρου μὲ θέμα: «Ἡ Ἀντίσταση τῆς Ἀγάπης στὰ χρόνια τῆς Γερμανικῆς Κατοχῆς».

Ἄγνωστα, στὸ εὐρὺ κοινὸ τῆς Πιερίας, στοιχεῖα γιὰ τὴν ἀντίσταση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι σέ Γερμανούς, Ἰταλοὺς καὶ Βούλγαρους κατακτητὲς κατὰ τὴν περίοδο 1941 – 1944 καθὼς ἐπίσης καὶ ἄγνωστες ἐν πολλοῖς πτυχὲς δράσης κάποιων ἀντιστασιακῶν ὀργανώσεων, κατοχικῶν ἀρχῶν, ὁρισμένων ἐκπροσώπων τῆς κατοχικῆς κυβέρνησης ἀλλὰ καὶ κάποιων λίγων ἀναξίων ἐκκλησιαστικῶν ἐκπροσώπων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, παρουσίασε ὁ Δρ. Θεολογίας καὶ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου Παλαιογρατσάνου Κοζάνης, Ἀρχ. π. Αὐγουστίνος Μύρου, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκδήλωσης ποὺ πραγματοποίησε ὁ Σύλλογος «Κυριακὴ» τὴν Τετάρτη 19 Νοεμ-

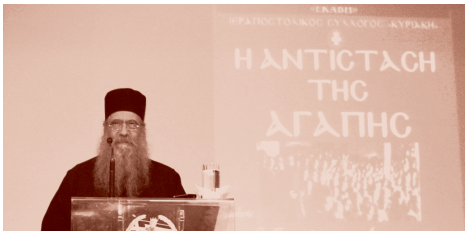

βρίου στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο τοῦ Δήμου Κατερίνης.

Μιλώντας στὴν κατάμεστη ἀπὸ κόσμο αἴθουσα τῆς «Ἑκάβης» ὁ π. Αὐγουστίνος Μύρου, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ συγγραφέας τοῦ βιβλίου «Ἡ Ἀντίσταση τῆς Ἀγάπης», ἀναφέρθηκε στὴν ἀντίσταση ποὺ ὄρθωσε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴ συμμετοχὴ εἴτε διακεκριμένων μελῶν της, ὅπως εἶναι Ἐπίσκοποι, Κληρικοὶ καὶ Μοναχοί,

εἴτε μὲ τὴ συμμετοχὴ Θεολόγων ἀλλὰ καὶ πιστῶν τέκνων της.

Κλείνοντας τὴν ὁμιλία του ὁ Ἀρχ. π. Αὐγουστίνος Μύρου διευκρίνισε ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἔννοια τῆς ἀντίστασης καὶ γιὰ ποιὸν λόγο ἀλλὰ καὶ μὲ ποιοὺς τρόπους ἡ Ἐκκλησία ἀντιστάθηκε ἐκεῖνα τὰ δύσκολα χρόνια. Ὁ ὁμιλητὴς κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ ἀποχαιρετώντας ὅλους ἐκείνους ποὺ παραβρέθηκαν στὴν ἐκδήλωση στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο Κατερίνης, ἔκανε καὶ μιὰ εὐχή: Εὔχομαι σὲ ὅλους σας, καλὴ ἀντίσταση, γιατί εἴμαστε σὲ μιὰ ἄλλη κατοχή, στὶς μέρες μας.

Πρόγραμμα ἐκδηλώσεων τοῦ Ἱεραποστολικοῦ Συλλόγου «Κυριακὴ» γιὰ τὸ Α΄ τετράμηνο (Ἰανουαρίου – Ἀπριλίου) 2015

Σάββατο 10 Ἰανουαρίου 2015, 7.00 μ.μ.
Ὁμιλία τοῦ ἱερομονάχου π. Σάββα Ἁγιορείτη μὲ τίτλο:
«Ἡ αἰτία τῆς κατάθλιψης».
Τετάρτη 4 Φεβρουαρίου 2015, 7.00 μ.μ.
Ὁμιλία τῆς Θεολόγου κ. Ἰουλίας Χατζηδάκη μὲ τίτλο:
«Ἡ μυστικὴ δύναμη γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογένειας».
Συμμετέχει ἡ χορωδία τῆς Χριστιανικῆς Ἐλπίδος.
Σάββατο 21 Μαρτίου 2015, 7.00 μ.μ.
Ὁμιλία τῆς Ἡγουμένης τῆς Ι. Μονῆς Ὁσίου Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου Αἰκατερίνης Μοναχῆς μὲ τίτλο:
«Πνεῦμα καὶ Πνεῦμα».
Κυριακὴ 26 Ἀπριλίου 2015, 7.00 μ.μ.
Ὁμιλία τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ι. Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου ἐν Ὀλύμπω, π. Μαξίμου μὲ τίτλο:
«Ἑλληνισμὸς καὶ Ὀρθοδοξία στὴν παράδοσή μας»

Σημείωση: Οἱ ἐκδηλώσεις θὰ γίνουν στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο τοῦ Δήμου «Ἑκάβη».

Τό ἐξώφυλλό μας: Φωτογραφία τῆς Ἱερᾶς γυναικείας κοινοβιακῆς Μονῆς Ὁσίου Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου”

ΚΥΡΙΑΚΗ: ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἐκδότης: Ἱεραποστολικὸς Σύλλογος «ΚΥΡΙΑΚΗ», Παπαναστασίου 9, Κατερίνη 60100, τηλ: 2351022183. **Ὑπεύθυνος Σύνταξης:** Ἀθανάσιος Γκάτζιος. **Ἐκτύπωση – Βιβλιοδεσία:** Δημήτριος Ἀλτιντζῆς, ΒΙ.ΠΕ. Σίνδου, Ο.Τ. 14 Α΄, Θεσσαλονίκη, τηλ.: 2310569511. **Ἐτήσια συνδρομή:** 5 Εὐρὼ / Κύπρου: 10 Εὐρὼ / Ἐξωτερικοῦ: 15 Εὐρὼ. **Ἀρ. Λογαριασμοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου:** IBAN GR6602607330000840102064920. **E-mail:** info@iskiriaki.com. **Διαδύκτιο:** http://www.iskiriaki.com.